

PROPAST ČASU III

ROMAN BUREŠ

IMPÉRIUM

ROMAN BUREŠ

IMPÉRIUM

PROPAST ČASU III

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Roman Bureš, 2026

Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2026

Cover illustration © Ondřej Hrdina, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0279-1 (print)

ISBN 978-80-278-1664-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1665-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1666-8 (pdf)

Milá čtenářko, drahý čtenáři,

tak jsme to dotáhli až do úplného konce.

A je to skutečně poslední díl. Sice nevylučuji, že se někdy k tomuto světu nějakým způsobem vrátím, ale nemám v plánu navazovat čtvrtým dílem a sérii natahovat donekonečna.

Impérium jsem vždy považoval za nejlepší knihu trilogie, měl jsem za to, že bude stačit pár stylistických úprav a příběhových doladění. A u prvních dvou nebo tří kapitol to tak skutečně fungovalo, jenže pak to odbočilo na výhybce. Do příběhu se začaly tlačit motivy a postavy z již přepsaných knih, do hlavy mi bušily nové nápady a dějové linky – a staré dobré *Impérium* mi najednou přišlo zoufale slabé.

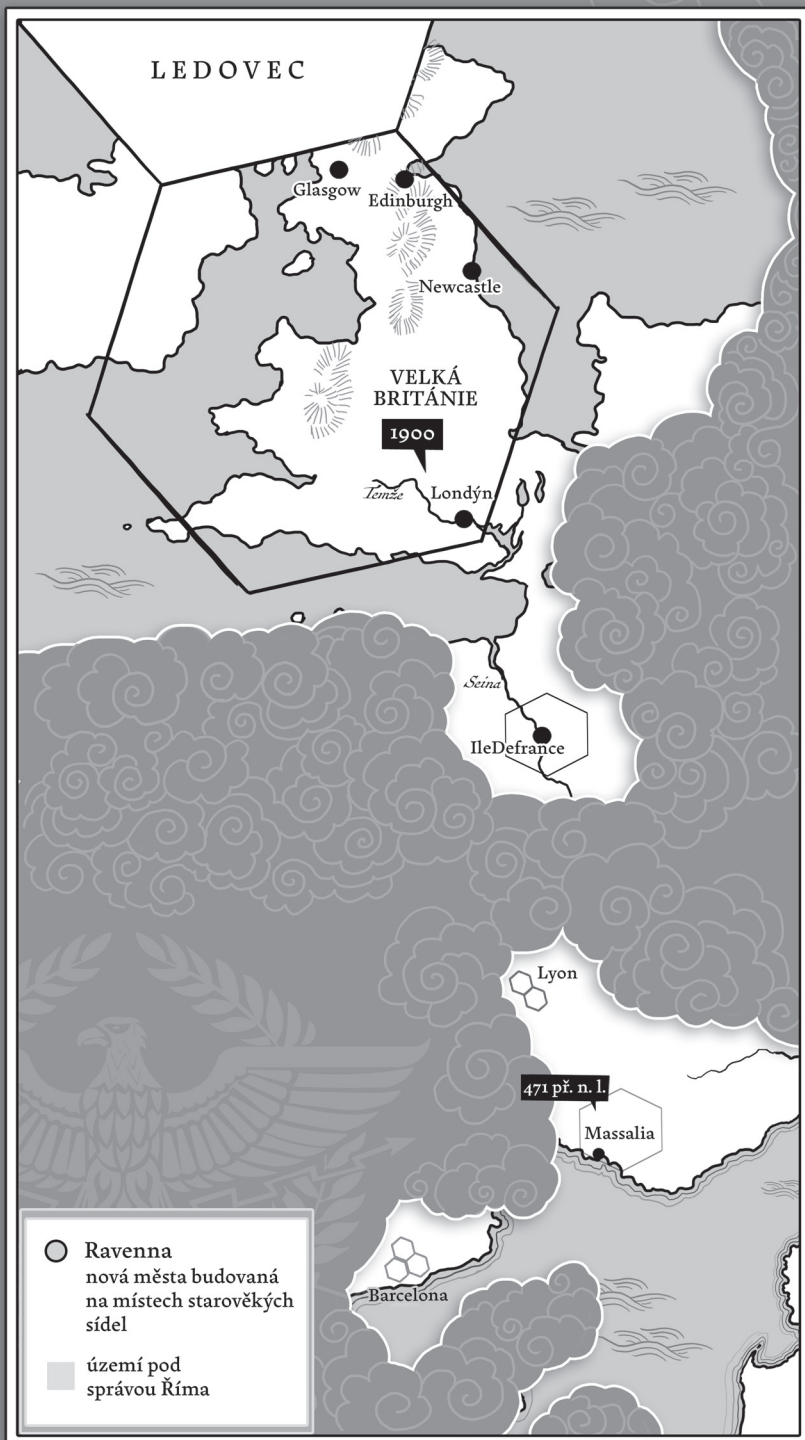
Takže ano – i třetí knihu jsem kompletně přepsal. Prostě nemůžete použít součástky ze starého zrezivělého Favorita do zbrusu nového Superbu.

Přesto se v této knize zachovalo nejvíce fragmentů z původní předlohy, dohromady by vydaly možná na pár stránek.

Doufám, že si to užijete. Tím spíš, že do toho skočíme znovu od začátku.

Roman Bureš

České Budějovice 892 Morava

Baba 1210 1546 2013

Banská Bystrica 2392

Augsburg 1640

Mnichov 1350

Innsbruck 1143

Mediolanum

NORICUM
PANNONIA
DALMATIA
Aquilaia Emona Aqua Viva Sopianae Mursa Maior Cibalac

Kumáni 1334

Timisoara 2045

Pisa

Livorno

Florence 1755

Sienna 1944

647 př. n. l.

Monte Argentario

Řím

Ostia

Mare Tyrrhenum

Sardinie

Palermo 2109

Malta 3810 př. n. l.

Mare Ionium

4900 př. n. l.

Aternum

Tibur 591

Barium

Dyrrhachium

Niš 2498

Skopje 2715

Korčë 2605

Sparta 576 př. n. l.

Minojci 1797 př. n. l.

Kréta

Féničané 522 př. n. l.

Sabratha

Mare nostrum

Kyrenaika 2449

ČÁST PRVNÍ

ZROZENÍ NOVÉHO SVĚTA

*Ó, Matko, v slzách tě voláme!
Zpěv lesa zní jen ve vzpomínkách.
Šepot řek ztratil se v prachu.
Sobectví člověka pohřbilo tvoji laskavost.*

III. žalm z *Knihy života*

1

ZÁRODEK

Patnáctého července brzy ráno stála Toňa na balkonu domku v jižních Čechách. Z hrnku s kafe se kouřilo, vítr nadouval její pyžamové kalhoty a konečky vlasů ji šlehaly do obličeje. Dlouhé minuty nechápavě civěla na zcela nepochopitelný výjev, který se jí nabízel. Sedlové střechy, náves

s kapličkou i vzdálená pole nahradil během noci les. Nekonečný, hustý a temný...

V tom samém okamžiku se ve vzdálenosti dvou milionů kilometrů od planety Země objevila miniaturní červí díra. Byla značně nestabilní, a nebýt použité antihmoty, trvala by její existence pouhých několik desítek mikrosekund. Takhle však vydržela celou vteřinu, což stačilo k tomu, aby jí prolétlo několik sond. Pár se jich cestou kdesi ztratilo, ale průlet zvládl dostatečný počet včetně té nejdůležitější – té, která nesla zárodek života. Sondy, lidským okem sotva viditelné, se shlukly do pevného svazku se zárodkem bezpečně schovaným uprostřed. Začaly bublat, převalovat se a růst.

Zhruba v okamžiku, kdy se Toňa vydala na průzkum neznámého lesa, se svazeček zvětšil ze dvou set padesáti mikrometrů na úctyhodných osm milimetrů. Mezitím urazil půl milionu kilometrů. Začal brzdit. A dál rostl.

O několik dní později, ve chvíli, kdy se Toňa v budějovickém žaláři chvěla hrůzou a kdy se římské legie pod velením Lucia Bara chystaly zaútočit na hradby téhož města, sondy přistály na Zemi.

Některé však zůstaly na oběžné dráze. Čekaly tam na svůj závěrečný úkol, který přijde za několik let. Anebo také nikdy...

Nejdůležitější však bylo, že na zemský povrch dosedla schránka se zárodkem. Očouzený svazek se rozpadl jako profesionálně oloupaný pomeranč – centrální elipsovitá sonda o průměru devíti centimetrů obklopená zčernalými plátky.

Elipsoid se začal zavrtávat do měkké půdy. Plod v jeho jádru kypěl zdravím a rostl. Sonda poroste s ním až do průměru čtyřiceti centimetrů, kdy se nanotechnologie dostane na hranici svých možností. Plátky okolo zůstanou nehybně ležet a nechají na sebe napadat listí, uvnitř však budou probíhat procesy sebepoznání. I tyto slupky budou růst a vyvíjet se. A především – budou zrozený plod chránit.

Ale to nastane až za tři měsíce. Tou dobou již bude Lucius v Elysiu, nebo kam se to římsští válečníci po smrti vydávají, a Toňa povede legie k Římu.

2

ALI AARONSON

Aaronson byl v Parlamentu, na samém vrcholu pyramidy IleDeFrance. Do těchto míst zavítal jen několikrát, tady žili eminenti – nejvyšší kasta s mocí nad životem a smrtí milionu poddaných.

Aaronson už ve svých šestatřiceti letech ovládal Syndikát a chapadla jeho moci prostupovala všemi kastami až k branám Parlamentu, přesto se mezi eminenty vždy cítil jaksí nepatřičně. Navzdory tomu, že disponoval větším bohatstvím než většina z nich. Svou roli jistě hrála barva jeho kůže. Ale kvůli ní se cítil nepatřičně vlastně všude.

Pokaždé ho ohromila velikost síní a koridorů i nedozírná výška stropů. Za jiných okolností by obdivoval vysoké živé palmy a keře obsypané květy, pozoroval by duhové opičky, papoušky, kteří na něj z větví pokřikovali své bonmoty, nebo gryfa přivázaného na řetězu. Nyní však jen civěl skrz průhlednou stěnu vyhlídky.

Vědělo se, že se událo cosi výjimečného. Od hlavních tříd středních pater až po úzké chodbičky slumů se šířily neuvěřitelné báchorky, avšak realita Aaronsona doslova vykojila. A jeho jen tak něco nevykolejí.

„Užíváte si výhled, příteli?“

Aaronson se uklonil.

„Nenechte se rušit, je to přece jen podívaná,“ usmál se JeanPaul Hussain.

Jeho rodina patřila k nejmocnějším klanům IleDeFrance. Hussainovi obří strážci narvaní růstovými hormony postávali pod palmami a nedůvěřivě se na Aaronsona mračili. A Aaronson – sám žádný drobek – těm obludám klidně vracel pohled. Patřili k Nesmrtelným. Pořádek v ulicích a běžné zločiny mělo na starosti četnictvo, avšak bylo-li třeba sáhnout po brutální represivní síle, eminenti nasadili Nesmrtelné.

Tedy kromě slumů – tam s tichým souhlasem Parlamentu vládl Syndikát.

„Jaká je situace dole?“ vytrhl ho ze zamyšlení Hussain.

„Kolují divoké zvěsti a roste nervozita.“

„Teď už chápete, proč jsme uzavřeli hranice.“

„Ven se zatím nikdo nehrne, lidé mají strach. Ale to se změní, nakonec zvítězí zvědavost.“

„Je to jen dočasné řešení,“ prohodil Hussain a hodil gryfovi kost ze sušených řas.

Gryf vyskočil, až řetěz zarachotil, chytil kost ve vzduchu a spokojeně si zase lehl. Přidržel si kost předními tlapami a začal ji rozebírat zobanem.

„Nguyen-Berrietz prý naklonoval draka,“ utrousil Aaronson. „Údajně chrlí oheň.“

„Poněkud přehnané tvrzení,“ odvětil Hussain. „Ten tvoreček vychází z netopýra a je schopný pouze plivat jakousi vazkou hmotu, která při styku se vzduchem vzplane.“

„Měli byste alespoň otevřít čtvrti. Už kvůli obchodu,“ vrátil se Aaronson k tématu. Uzavřením sekcí přicházel denně o miliony. „Takhle si koledujete o nepokoje.“

Hussain ho zpražil přísným pohledem. Nakonec však zamýšleně pokýval hlavou. Za to přece Aaronsona platil – za informace a za upřímnost.

„A víme, co to je?“ ukázal Aaronson k obzoru.

„Vypadá to jako lesy,“ řekl tiše Hussain, jako by tomu sám odmítal uvěřit. „A támhleto je podle všeho Seina.“

„Ta řeka?“

Hussain opět zadumaně přikývl. „Její průtok se natolik zvětšil, že se otevřely vypusti. Pokud vím, poprvé po třech stoletích je v korytu víc vody, než IleDefrance spotřebuje.“

Oba muži tiše stáli a prohlíželi si vzdálený zelený koberec, kterým se vinula stříbrná stužka proudící vody. Když tu byl Aaronson naposledy, naskýtal se mu výhled na vyprahlou rovinu s ostrůvky houževnatých keřů, na chuchvalce vesniček autdórů, na jejich větrníky a dešťové plachty, na zvlněné duny prachu a chráněná políčka genobilí.

Neslyšně připlula Hussainova asistentka a připomněla mu příští schůzku. Zatímco jí Hussain dával instrukce, Aaronson si ji prohlížel. Vzpomněl si, že si neříká *ona*, ale *to*. Prošla totiž gepardí modifikací a považovala se za zvíře. Na sobě měla jen lehoučký závoj, aby byly vidět skvrny pokrývající její štíhlé tělo. Všimla si jeho zájmu, stáhla uši a zasyčela na něj. Odhalila přitom dvojici špičáků.

„To je vše, Číto,“ propustil ji Hussain.

Naposledy sjela Aaronsona žlutýma očima a ladně odkráčela.

„Pro ženy mám sice slabost,“ přiznal Aaronson. „Ale u téhle nevím...“

„V posteli je to šelma,“ posteskl si unaveně Hussain. „Potřebuji od vás laskavost. Půjďte ven a zjistíte, co se tam stalo.“

Eminentí Aaronsona využívali jako prodlouženou ruku svého vlivu, většinou tam, kam oficiální vláda nedosáhla. A on ze spolupráce pochopitelně těžil.

„Proč nepošlete Nesmrtelné?“

„Jsou drazí a nerad bych o ně přišel. Navíc vy už jste venku byl.“ Poprvé za ta dlouhá léta se v Hussainových očích objevila upřímnost. „Nejistota panuje i tady v Parlamentu, příteli,“ dodal tiše. „Věřte nebo ne, ale jste jediný, komu skutečně věřím.“

Nejenže bublala nespokojenost ve středních kastách a hrozila revoluce ve slumech, ale dokonce i samotní eminenti nervózně vykukovali ze svých staletých ulit. Možná se někteří z nich pokusí využít zmatku k vyřízení starých účtů. Nebo k urvání větší moci.

„Zajistíte mi návrat?“ zeptal se Aaronson.

„Samozřejmě. A zaplatím vám náklady ve výši deseti milionů franků.“

„V hotovosti?“

„Pokud na tom trváte.“

Hussain sliby vždy plnil a Aaronson nepochyboval, že sumu převyšující skutečné náklady zaplatí.

Každý výlet mimo pyramidu byl riskantní, tím spíše dnes. Ale Aaronson to riziko rád podstoupí. Neodolá pokušení dotknout se skutečných stromů a vnořit ruku do plynoucí řeky. Před pár dny se totiž setkal s autdóry a jako jeden z mála v IleDeFrance věděl, že onen vzdálený obzor není žádný předlud.

3

JONATHAN NEVILLE

Zelené pláně na úpatí Skotské vysočiny pokrývala hustá ledová mlha. Jonathanovi byla zima a ve zmrzačeném koleni ho píchalo. Sotva to však vnímal, ten výjev ho naprosto pohltit. I když v *Timesech* viděl ilustraci a na ten pohled se v duchu připravoval, byl jím nyní ohromen. Ledovec v ranním pochmurném světle doslova jiskřil.

Kraj se probouzel do šedého svítání a Jonathan stál zhruba míli od již slavného Rohu ledové krabice, jak úkaz s nadázkou nazývaly *Timesy*. Od ledové masy přicházel chlad jako

hutná neviditelná stěna. Roh nebyl místo, kde se setkávaly dvě stě dvacet yardů vysoké stěny, byl ostrý jako břitva. Stěny byly zcela hladké, a když se do nich opřelo slunce, ledovec nešlo pozorovat bez tmavých brýlí.

Z jeho vrcholu se jako vodopád valila mlha rozlévající se na pole a pastviny. Přestože právě vrcholilo léto, teplota v okolí ledovce se držela jen kousek nad nulou. Přízemní mráz zničil úrodu v celém Skotsku, ale to byla jen jedna z milionu potíží, které Přelom přinesl.

Jonathan vydechl oblak páry a ještě víc si narazil cylindr. Zalitoval, že si nevzal ruskou ušanku. Znovu pohledem přejel majestátní ledové stěny. Roh svíral úhel 120°, jedna stěna se táhla přímo na sever, druhá na jihozápad, obě se zužovaly v dálce v mlžném oparu. Jihozápadní stěna pak přetínala Irské moře a v severním Irsku se opět lámala do úhlu 120°, aby se její směr změnil na severozápadní. Pokud se úhly opakují, má ledovec tvar šestiúhelníku.

Jonathan se s pomocí hole belhal zpět k čekající drožce, pod podrážkami mu křupala zmrzlá půda.

„Zpátky do Perthu, prosím,“ houkl na vozku zachumlaného do kožešin.

Řeka Tay, která protékala Perthem, se sice v důsledku tajícího ledu rozvodnila, ale západní čtvrti zatím zůstaly nedotčené a ceny v tamních penzionech se vyšplhaly do závratných výšin. Na jedné straně z Perthu prchali lidé postižení povodní, na straně druhé se do něj hrnuli turisté chtiví pohledu na Roh krabice.

Jonathan ihned po Přelomu navštívil rodinné panství. Přelom tam naštěstí žádné škody nenapáchal a panství zůstalo v celku. Nevyrostla tam žádná středověká tvrz, jako se to stalo lordu Cavendishovi, jehož anglosaské zbrojnoše nakonec musela zpacifikovat až námořní pěchota přivolaná z Plymouthu.

Jakmile Jonathan uklidnil matku, sestry a služebnictvo, nasedl na vlak. Ale místo aby jel do Londýna, vyrazil sem na sever. Ty tuny prehistorické zmrzlé vody prostě musel vidět na vlastní oči.

Poslední dva měsíce prožil ve stresu, stejně jako většina Britů. Zůstával však optimistou a věřil, že Spojené království krizi překoná. A to přesto, že se dvě třetiny Irska proměnily v pravěké pláně a pod ledem zmizela Skotská vysočina i severní Irsko. Přelom přinesl týden trvající bouři, která způsobila pobřeží. Během jediné noci zmizely tisíce lidí, a co bylo nejhorší – Velká Británie se spojila s kontinentem pozemní cestou. Ale přežila průmyslová centra a Anglie zůstala téměř nedotčená.

Parlament zasedal každý den, dokonce i královna Viktorie se pravidelně ukazovala na veřejnosti, aby poddané ujistila, že není důvod k panice.

Jak však vypadá zbytek světa? Anglický kanál nahradily nížiny plné mokřadů, plání a bujného lesa, kde žila primitivní společenství lovců a sběračů. Podle zatím nepodložených zpráv zmizely francouzské přístavy Le Havre i Brest a místo nich zůstaly jen nedozírné spousty kmenů zlomených přílivovou vlnou.

Vracel se čas objevitelských výprav. A jakmile to bude možné, vyplují válečné lodě a zjistí, co z britského impéria zůstalo.

A Jonathan využije veškerých svých styků a peněz, aby se na jednu z těch lodí dostal.

Když se vrátil z jižní Afriky – zraněný na těle i na duši –, domníval se, že si dobrodružství vybral již do konce života. Že zbytek svých dní stráví bádáním v knihovnách a toulkami po italských vykopávkách, které sponzoroval.

Jenže přišel Přelom, čas se zbláznil a svět upadl do chaosu. Nyní měl jasno v tom, že doba sebelítosti skončila, a pokud mu osud nabídne šanci, na niž si tajně myslel, okamžitě se jí chopí.

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Toňa a novopečený císař Lucius Baro spolu se třemi římskými legiemi táhli k Patavii – nejjižněji položenému městu Impéria, které se z roku 178 utrhlo.

Obersturmbannführer SS Hermann Kurtz s tankem Panther a stovkou německých veteránů obsadil Toskánsko. Bylo to tak snadné, že se rozhodl vybudovat novou třetí říši.

Neffi, jehož civilizace měla Propad času na svědomí, pravidelně znásilňoval ženu jménem Serena. Přijal ji darem od svých pralidí a za žádné násilí to nepovažoval. Avšak kdyby věděl, že Serena je operátorkou bitevního robota a že se mu vše vrátí i s úroky, dvakrát by si to rozmyslel.

Všichni se brzy sejdou v Patavii, kde se rozhodne o osudu římského Impéria.

Ali Aaronson mezitím organizoval výpravu za hranice Ile-Defrance.

A plod, který přišel z nebes, nerušeně rosl.

PLOD

Elipsoid vězel ze dvou třetin zahrabaný v hlíně a tlejícím listí, ze spodní části se rozbíhaly vlasovité kořínky, které ze země čerpaly teplo. Krmil a zahříval rostoucí plod jako skutečné lidské luno.

O dni zrození však nerozhodoval elipsoid, ale samo dítě – tak to bylo od úsvitu věků. Jednoho rána nakonec popraskanou

skořápku sondy prorazilo maličké chodidlo. Stalo se tak o týden dřív, než se očekávalo, dítě bylo netrpělivé.

Již několik dní předtím se také začaly probouzet plátky, které od sondy odpadly. Během uplynulých tří měsíců nabraly tvar larvy, nyní vibrovaly a shazovaly ze sebe navršené listí, větvičky a trus ptáků. I ony popraskaly a trhlinami se začali soukat ven jejich dočasní obyvatelé. Když se tvorečkové velmi podobní vážkám vysvobodili, roztáhli pomuchlaná křídla. Po několika minutách se konečně mohli vznést ke korunám stromů a začít plnit své poslání.

Plod zatím přicházel na svět. Dítě se nožičkami prokopávalo ven a maličkými pěstmi trhalo krustu elipsoidu. Byl to chlapec. Zrození neprovázela žádná bolest rodičky ani pláč novorozence, dítě se probíjelo na svět mlčky. Nad scénou neustále kroužily vážky, které by spolehlivě zastavily jakéhokoli predátora.

Chlapec se poprvé nadechl studeného vzduchu a okamžitě se rozkašlal. Vyprskal přitom zbytek plodové vody. Roztrásl se zimou a jeho bezzubé čelisti se rozdrkotaly. Máchal pěstičkami a dožadoval se tepla. Konečně se ozval i pláč. Ve skutečnosti to byly sprosté nadávky plné vzteku, ale jelikož ještě neměl dostatečně vyvinuté hlasivky, lidské matce by to jako pláč připadalo.

Roztrhaný plášť elipsoidu se k drobnému růžovému tělíčku přivinul a zahříval ho. Sonda mu předávala poslední zbytky tepla, svůj úkol již splnila a pomalu umírala.

Ozvalo se zašustění listí. Chlapeček přestal vrískat a zaposlouchal se.

Objevila se vlčice.

Zvědavě se k tomu zvláštnímu uzlíčku sklonila a očíhávala ho. Vycenila zuby a opatrně do nich uchopila sondu i s miminkem. Vytrhla ji ze země a odklusala do hloubi lesa. Měla dvě vlčata, a právě se je chystala odstavit od mléka a naučit na maso.

S uzlíčkem v tlamě vběhla do nory pod padlým smrkem. Chlapeček ve tmě vyvalil oči. V noře bylo horko a páchla pižmem divokých šelem. Vlčice chlapce položila. Vlčata se k němu hrnula, dostala neodolatelnou chuť tu věc očichat a olízat. Matka však jedno po druhém popadla za kožich a vynesla ven. Odklusala s nimi hluboko do lesa, kde je upustila. Štěňata v nezvyklém prostředí kňučela, ale jejich matka, která by za ně ještě před půl hodinou položila život, se bez jediného ohlednutí rozběhla zpět k noře. Zemřou hladu nebo je sežerou jiní predátoři, ale to jí bylo lhostejné, nyní měla nový smysl života. Netušila, proč se jí v hlavě uhnízdila ona mateřská posedlost lidským mládětem, ale v tuto chvíli jí nezáleželo na ničem jiném než ho chránit a krmit mlékem.

Nemohla tušit, že nad ní neustále krouží vážka, která ji pevně svírá svými neviditelnými chapadly.

Dítě odkojené vlčicí – Toně by ten paradox připadal nadmíru podezřelý.

6

ALI AARONSON

Výsledek bitvy o Patavii potvrdil podezření legionářů, že Antonia je ztělesněním Jupiterovy dcery Minervy. A aniž by o to Toňa stála, pozvedli ji do čela římské říše. V době, kdy se v čele legií blížila ke zbytkům Věčného města vytrženého z roku 591, Ali Aaronson poprvé stanul v živém lese.

Stromy měly tak silné kmeny, že se nedaly obejmout. Vzájemně prorostlé koruny tvořily padesát metrů nad zemí propletený zelený strop, jímž prostupovaly paprsky zlatavého světla. Aaronson si připadal jako v katedrále postavené samotnou Velkou Matkou.

„Jak to tady mohlo tak rychle vyrůst?“ ozvalo se za ním. I zvuk se tu nesl jinak.

Dvacet nejschopnějších mužů, které na tento podnik vybral, postávalo v úctyhodné vzdálenosti od předělu mezi starým a novým světem – mezi prašnou polopouští a divokým pralesem.

„Nemyslím, že to tu vyrostlo,“ řekl zamyšleně Aaronson.

„Tak kde se to tu vzalo, šejku?“

„Vypadá to, že se to tu prostě... objevilo.“

Z lesa se ozývalo šustění, praskání a švitoření. Linie mezi oběma světy byla ostrá a zřetelná, jako podle pravítka. Některé stromy dokonce rozřízla – od země až po vysokou korunu.

Přemýšlel, zda se pustit dál do hloubi lesa – rád by zjistil, kam až sahá. Je možné, že se táhne až k Průlivu? A jak vlastně moře vypadá? Obával se však, že své muže k pochodu temným hvozdem, natož k přenocování mezi strašidelnými kmeny, nepřemluví. I jeho samotného tajuplnost tohoto místa trochu děsila.

Vykročil zpět. Když urazil oněch dvacet metrů a opět vyšel na slunce, pocítil úlevu.

„Šejku!“ sykl VanHoid.

V přítmí lesa stálo asi metr vysoké zvíře. Větrilo čumákem a prohlíželo si je velkýma očima.

„Mám to zabít?“

Aaronson zavrtěl hlavou.

„Co když nás pokouše?“

S Malikem VanHoidem se znali od dětství, v chodbách slumů prošli bezpočtem bitek a společně se vyšplhali přes horu mrtvol až do čela Syndikátu. Malik byl drsný parchant a Aaronson nikdy neslyšel, že by se jeho hlas chvěl strachy. Až dosud.

Zvíře to naštěstí rozhodlo za ně. Mrštne se otočilo a elegantními skoky zmizelo mezi kmeny. Aaronson ještě zahlédl

krátký ocásek a bílou skvrnu na zadečku. Nepřipadalo mu jako masožravec, přesto si úlevně oddechl. Jeho první setkání s divokým zvířetem. Možná vůbec první takové setkání po dlouhých staletích.

Úplně jiný zážitek než pozorovat naklonované zrůdičky eminentů, které by v divočině nevydržely ani den. Tohle zvíře muselo o přežití bojovat od okamžiku, kdy se postavilo na nohy. Obdivoval to. Možná proto, že mu to připomínalo jeho samého.

Muži sklonili hlavně. Aaronson vzal na výpravu railguny všech ráží. Největší kalibr nesl VanHoid. Zbraň byla tak velká, že ji měl spojenou otočným ramenem přímo s vestou se superkondenzátory. Z batohu na zádech vedl do railgunu nábojový pás.

V IleDefrance oficiálně žádné palné zbraně nebyly. Poddaní měli jejich držení pod hrozbou trestu smrti zakázané a Nesmrtelní preferovali plazmové ručnice, mnohem vhodnější pro boj v uzavřených prostorách. Ale Nesmrtelným se stejně nikdo neodvážil postavit, jejich brutální vizáž odstrašovala sama o sobě. Pokud se tedy dole ve slumech bojovalo, odbyly práci mačety, palcáty a kopí, a to i přesto, že Aaronson vlastnil malý arzenál.

Elektromagnetické railguny skupoval v alpských energátech za horentní sumy, ale nikde se s nimi nechlubil. Měl je zamčené v tajných zbrojnicích a vytahoval je, pouze pokud opouštěl IleDefrance.

Průzkumníci nastoupili na nákladní vozy a vyrazili zpět. Jednalo se o jednoduché korby přizpůsobené venkovnímu terénu. Aaronson si je nechal vyrobit pro účely obchodních výprav, protože běžná elektrická vozítka, která brázdila hladké ulice IleDefrance, by se po pár kilometrech rozpadla. VanHoid si s úlevou sundal těžký batoh a hlaveň opřel o postranici nákladáku.

Vysoko nad nimi se ozval neznámý zvuk.

Užasle hleděli na formaci ve tvaru šipky. Znali sice maličké vrabčáky, jejichž hejna létala pod kopulemi velkých náměstí, ale tak velké a koordinovaně letící ptáky nikdy neviděli.

Drkotali se po kamenitém povrchu, a když se zvedl vítr, nasadili si brýle proti prachu.

Z ploché krajiny daleko před nimi vystupovala IleDeFrance. Při troše fantazie skutečně mohla připomínat pyramidu, podle Aaronsona však vypadala spíš jako vzdálené pohoří. Možná jedno z těch sopečného původu.

Les byl od pyramidy vzdálen třicet kilometrů. Přinejmenším tady na západě. Jak je tomu v ostatních směrech, to budou muset změřit při dalších výpravách. Aaronson si připadal jako nějaký pradávny průzkumník. Pokud věděl, tak daleko od města se ještě nikdo neodvážil. Kupodivu mu to přinášelo povznášející pocity.

Po deseti kilometrech se dodrncali do opevněné vesnice autdórů. Obyvatelé pyramidy je považovali za podlidi, ale Aaronson s nimi už léta čile obchodoval. Většinou nabízel sůl, plastové výlisky a umělé tkaniny, průhledné štíty z karboplastu a kompozitní samostříly. A protože pro autdóry neměly franky žádnou hodnotu, oplátkou požadoval železný šrot, drahé kovy a zbytky plastů, které se dochovaly ještě z dob Zlatého věku. Zkrátka vše, co autdórové dokázali vytěžit v pohřbených ruinách měst nebo přímo z pradávnych skládek. Pro současného člověka závislého na důsledné recyklaci bylo plýtvání starých civilizací naprosto nepochopitelné.

Autdórové se velmi rádi vzájemně napadali, kradli si velbloudy, šrot a ženy, a tak bylo hradiště NieuwZuid obehnané příkopem a zdí s ostnatým drátem. V širším okruhu jej obklopovaly nádrže s řasami či políčka luštěnin a genobilí zakrytá umělou pavučinou. Vrata se otevřela a výprava vjela dovnitř. Míjeli částečně zapuštěné betonové domky s kulatými

střechami, odolné i při tornádech a jarních superbouřích, dále množírny kuřat a krysy, vysokou pec, kde si obyvatelé kuli hroty svých rádel, kopí a šípů, a nakonec došli až do srdce obce s hlubokou sýpkou a studnou. Právě kvůli spodní vodě severští migranti před staletími založili hradiště zrovna zde.

Jenže čerstvá voda proudící korytem Seiny vše změní – a Aaronson netušil, zda k lepšímu, nebo k horšímu.

Přijal pozvání starších na vykouření dýmky. Seděli od sebe na dva kroky, jak vyžadoval prastarý rituál karan-tán, a společensky konverzovali. Autdórové byli stejně zvědaví a vystrašení jako obyvatelé pyramidy, a tak se od nich mnoho nedozvěděl. Detailnější info si jako pokaždé bude muset obstarat sám.

Pozvání na nocleh a večeri nakonec odmítl, přestože jejich dušenou krysu s bylinkami miloval. Chtěl se do IleDeFrance vrátit ještě před setměním.

7

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Začal prosinec.

Toňa zahájila v Římě Saturnálie a předsedala prvnímu zasedání senátu. Poprvé se také setkala se Septimiem Severem. Právem z něj byla nervózní, protože ten muž by se za jiných okolností stal císařem.

Severa zase znervózňoval pětimetrový Titán, který tu cizí uzurpátorku doprovázel. Ale říkal si, že časem jistě přijde věcem na kloub. Což se mu nakonec také podařilo.

Na východním podhůří Alp se z podzemních laboratoří vyhrabal Viktor a teprve si začínal ujasňovat, zda je spíše člověk, nebo stroj, predátor, nebo ochránce.